

Arrest

nr. 200 875 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 6 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, dient op 13 februari 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse tante.

Op 10 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2017 werd ingediend door:

Naam: L. (...)

Voorna(a)m(en): N.M. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...).1989

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 13.2.2017 een tweede maal om gezinshereniging aan met haar tante, zijnde mevrouw L.B. (...), geboren op 12.09.1962, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Verklaring vanwege de Anton de Kom Universiteit van Suriname dd. 22.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven was als student voor het collegejaar 2010/2011 en 2011/2012 aan de Faculteit der Technologische Wetenschappen te Paramaribo.

- Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 29.03.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zuiver inkomen had voor de jaren 2007 tot 2012. Geldigheidsduur van de verklaring zes maanden na dagtekening met vermelding van het adres V. (...)

- Loonfiches S. (...)BV (november 2016 – januari 2017) op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres (...) Rotterdam

- Attest OCMW Geel dd. 22.03.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen.

- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) dd. 27.01.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Dit attest toont niet afdoend diens onvermogen aan. Dergelijk attest is stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die betrokkene mogelijkwijze kende.

- Verklaring omtrent afschrijving Centraal Bureau voor Burgerzaken – Afdeling Inspectie op naam van de referentiepersoon dd. 04.02.2017 waaruit blijkt dat zij tot aan haar ambtshalve afschrijving op 12.03.2000 in het bevolkingsregister van Paramaribo – Latour op het adres V. (...) stond ingeschreven en een verklaring van inschrijving door het Bureau Voor Burgerzaken district Paramaribo kantoor Latour op naam van betrokkene dd. 20.04.2017 waaruit blijkt dat zij sedert 03.11.1989 ingeschreven stond op het adres V. (...); hieruit blijkt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon tot 12.03.2000 hebben samengewoond op hetzelfde adres in Paramaribo. Nergens liggen bewijzen voor dat betrokken nadien nog heeft deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine.

- Verzendformulieren Surinam Service Line vanwege de referentiepersoon in Rotterdam aan betrokkene in Suriname in periode 2009-2012; 13 bewijzen dat de referentiepersoon van geld overschreef op de rekening van betrokkene bij de Surichange Bank over de periode 28.05.2009 tot 03.03.2013: er dient opgemerkt te worden dat deze bewijzen van financiële en materiele steun vanwege de referentiepersoon zich beperken tot de periode 2009- 2013. Betrokkene legde geen bewijzen voor dat zij na deze periode materiele en/of financiële steun van de referentiepersoon behoefde om in haar basisbehoeften te voorzien zodat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat betrokkene na deze periode tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in haar eigen levensonderhoud kon voorzien.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 25.07.2016 werd gedomicilieerd op hetzelfde adres als de referentiepersoon in België. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, dat er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op hetzelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, de referentiepersoon en betrokkene zijn beide ingeschreven bij mevrouw Eersteling A.C. (...) (86.(...)). Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en zij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat zij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, dient er op gewezen te worden dat betrokkene een volwassen persoon is die geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. Bijgevolg dient zij het bestaan aan te tonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon die anders zijn dan de gewone affectieve banden. In casu zijn dergelijke bijzondere banden niet aangetoond. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij niet zelfstandig kan functioneren. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds jaren gescheiden leefde van de referentiepersoon. Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van betrokkene werd evenmin aangetoond. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid, kan het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet worden vastgesteld en wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen betrokkene en de referentiepersoon niet aangetoond. Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat zij niet kan voorhouden dat deze beslissing "een inmenging" vormt in haar privé- of gezinsleven. onder zijn bevoegdheid heeft aanduiden.

De beslissing houdt enkel in dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen en de verwerende partij in haar nota vraagt de

kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

“Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis , §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, &2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘ de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° , moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van het gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel;

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Verklaring vanwege de Anton de Kom Universiteit van Suriname dd. 22.02.2017, waaruit blijkt dat betrokkene ingeschreven was als student voor het collegejaar 2010/2011 en 2011/2012 aan de Faculteit der Technologische Wetenschappen te Paramaribo;

- Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 29.03.2017 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zuiver inkomen had voor de jaren 2007 tot 2012; Geldigheidsduur van de verklaringen zes maanden na dagtekening met vermelding van het adres V. (...);

- Loonfiches S. (...) BV (november 2016-januari 2017) op naam van de referentiepersoon met vermelding van het adres Friezenoord 28 3079 LC Rotterdam;

- Attest OCMW Geel dd. 22.03.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen;

- Attest management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder (KvB) dd. 27.01.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Dit attest toont niet afdoend diens onvermogen aan. Dergelijk attest is stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die betrokkene mogelijkerwijze kende;

- Verklaring omtrent afschrijving Centraal Bureau voor Burgerzaken – Afdeling Inspectie op naam van de referentiepersoon dd. 04.02.2017 waaruit blijkt dat zij tot aan haar ambtshalve afschrijving op n12.03.2000 in het bevolkingsregister van Paramaribo – Latour op het adres V. (...) stond ingeschreven en een verklaring van inschrijving door het Bureau voor Burgerzaken district Paramaribo kantoor Latour op naam van betrokkene dd. 20.04.2017 waaruit blijkt dat zij sedert 03.11.1989 ingeschreven stond op het adres V. (...); hieruit blijkt enkel dat betrokkene en de referentiepersoon tot 12.03.2000 hebben samengewoond op hetzelfde adres in Paramaribo. Nergens liggen bewijzen voor dat betrokkene nadien nog heeft deel uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine;

- Verzendformulieren Surinam Service Line vanwege de referentiepersoon in Rotterdam aan betrokkene in Suriname in periode 2009-2012: 13 bewijzen dat de referentiepersoon geld overschreef op rekening

van betrokkene bij de Surichange Bank over de periode 28.05.2009 tot 03.03.2013: er dient opgemerkt te worden dat deze bewijzen van financiële en materiele steun vanwege de referentiepersoon zich beperken tot de periode 2009-2013. Betrokkene legde geen bewijzen voor dat zij na deze periode materiele en/of financiële steun van de referentiepersoon behoefde om in haar basisbehoeften te voorzien zodat redelijkerwijze mag worden aangenomen dat betrokkene na deze periode tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in haar eigen levensonderhoud kon voorzien;

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat zij op 25.07.2016 werd gedomicilieerd op hetzelfde adres als de referentiepersoon in België. Er werd echter niet aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine dus voor haar aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon;

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn, dat er niet afdoende werd aangetoond dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen;

Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op hetzelfde adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen; Immers de referentiepersoon en betrokkene zijn beide ingeschreven bij Mevrouw Eersteling A.C. (...). Louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon; Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine;

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.” Dat artikel 47/1 2 stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd:

“de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Dat artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt:

“ § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoekster niet alleen in het land van herkomst en in België deel uitmaakte van het gezin van haar tante, doch verzoekster tevens ten laste is van het gezin van haar tante;

Dat verzoekster inderdaad:

- Op hetzelfde adres stond ingeschreven als haar tante in het land van herkomst, met name te Paramaribo, V. (...), tot aan haar ambtshalve afschrijving;
- Aantoont bij akte afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten, dat zij niet over enig onroerend goed beschikt, noch op enig onroerend goed een zakelijk recht heeft;
- Aantoont bij verklaringen afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten, dat zij sedert 2007 geen inkomen heeft genoten;
- Aantoont dat zij financieel werd onderhouden door haar tante welke haar op zeer regelmatige basis en sedert 2009 gelden overmaakt;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoekster zowel deel uitmaakte van het gezin van haar tante in het land van herkomst, als dat verzoekster door haar tante financieel en materiaal wordt onderhouden;

Dat verzoekster zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomende zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, bewijs met ieder passend middel volstaat;

Dat derhalve uit artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Surinaamse autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere dag van haar verblijf bij haar tante een document of bewijsstuk kan voorleggen, noch van elke uitgave welke haar tante voor haar heeft gemaakt, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoekster kan verwacht worden;

Dat verzoekster zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men ten laste is en deel heeft uitgemaakt van het zelfde gezin, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Hoe is het alsdan nog mogelijk om dit bewijs te leveren?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluiten (K.B. van 08.10.1981), van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster voert aan dat zij te Paramaribo in hetzelfde adres stond ingeschreven als haar tante en dit tot aan haar ambtshalve afschrijving. Daarnaast meent zij te hebben aangetoond dat zij wel degelijk onvermogen is en dat zij ook financieel ten laste werd en wordt genomen door de referentiepersoon.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 13.02.2017 een (tweede) aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van haar tante, L.B.E. (...), met de Nederlandse nationaliteit. Verzoekster deed beroep op de toepassing van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Verzoekster legde ter staving van het deel uitmaken van het gezin van haar tante, de volgende documenten voor:

- Verklaring omtrent afschrijving Centraal Bureau voor Burgerzaken – Afdeling Inspectie op naam van de referentiepersoon dd. 04.02.2017 waaruit blijkt dat zij tot aan haar ambtshalve afschrijving op 12.03.2000 in het bevolkingsregister van Paramaribo op het adres V. (...) stond ingeschreven en een verklaring van inschrijving door het Bureau voor Burgerzaken district Paramaribo kantoor Latour op naam van verzoekster dd. 20.04.2017 waaruit blijkt dat zij sedert 03.11.1989 ingeschreven stond op het adres V. (...).

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden en gemotiveerd werd gehouden met het desbetreffend document en dat uiteengezet waarom op grond daarvan niet kan worden vastgesteld dat er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet. Inderdaad wordt gesteld dat uit die documenten enkel blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot 12.03.2000 hebben samengewoond in hetzelfde adres in Paramaribo, maar dat er nergens bewijzen voorliggen dat verzoeker nadien nog deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine.

Er wordt niet aangetoond waar de referentiepersoon heeft verbleven na haar ambtshalve afschrijving uit Paramaribo op 12.03.2000. Verzoekster toont bijgevolg inderdaad geenszins aan dat zij nadien nog deel

heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst. Het is immers niet omdat de referentiepersoon op 12.03.2000 ambtshalve afgeschreven is uit Paramaribo dat zij niet elders in Suriname haar gezinsleven heeft voortgezet, in afwezigheid van verzoekster.

Bovendien en louter ten overvloede moet vastgesteld worden dat het sowieso bijna 16 jaar geleden is dat verzoekster en de referentiepersoon deel uitmaakten van hetzelfde gezin. Verzoekster was toen 11 jaar. Gelet op de overgemaakte stortingsbewijzen blijkt dat de referentiepersoon reeds in 2009 in Nederland verbleef en dat zij zich aldaar jarenlang gevestigd heeft zonder verzoekster. In die omstandigheden kan verzoekster bezwaarlijk beweren dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in de zin van artikel 47/3, § 2 Vw.

Bijgevolg werd niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet heeft aangetoond onvermogen te zijn en evenmin dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van haar tante.

Het door verzoekster bijgebrachte Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 27.01.2017 toont immers enkel aan dat zij geen onroerend goed bezit en bewijst aldus niet dat verzoekster niet over andere bronnen van inkomsten kan beschikken. De verklaring van de Direkte Belastingen stelt louter dat verzoekster geen zuiver inkomen had voor de jaren 2007 tot 2012.

De bijgebrachte stortingsbewijzen van verzoekster naar de referentiepersoon tonen aan dat verzoekster maar voor een zeer beperkte periode ten laste werd genomen en alleszins niet meer na 2013.

Op basis van de beschikbare informatie werd aldus niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond daadwerkelijk onvermogen te zijn en al evenmin dat zij in het land van herkomst en tot op het ogenblik van de aanvraag ten laste werd genomen door de referentiepersoon.

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zouden de motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, niet afdoende zijn weergegeven in de beslissing zelf. Uit de uiteenzetting supra blijkt wel degelijk dat zowel de juridische grondslag als de feitelijkheden uitgebreid werden uiteengezet in de bestreden beslissing.

Een schending van de door verzoekster opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit en de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de artikelen 7, § 1, 2° en 74/13 van de vreemdelingenwet voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt uiteengezet dat aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse tante wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar of deel uitmaakte van haar gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Ook wordt een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken en er in het licht van het onderzoek van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen elementen zijn die zich tegen de afgifte van een bevel verzetten.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte

motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in functie van haar in België verblijvende Nederlandse tante op grond van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidde:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidde op zijn beurt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Zoals hoger gesteld wordt in voorliggende zaak aan de verzoekende partij een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Nederlandse tante geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar of deel uitmaakte van haar gezin in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Er wordt haar een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de vaststelling betwist als zou zij niet ten laste zijn geweest van haar tante voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij voert aan dat uit de door haar bijgebrachte stukken zou blijken dat zij niet over enig onroerend goed zou beschikken noch op enig onroerend goed een zakelijk recht hebben in Suriname en dat zij sedert 2007 geen inkomen zou hebben genoten. Weliswaar spreekt het attest van 27 januari 2017 zich uit over het onroerend vermogen, de verzoekende partij laat echter na te betwisten dat het voorgelegde attest van 27 januari 2017 stilzwijgend is over een eventueel roerend vermogen of over inkomsten die zij zou kennen, zodat het attest op zich niet afdoende haar onvermogen aantoot.

Wat betreft het al dan beschikken over een eigen inkomen, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voor de periode 2007 tot 2012 wordt geattesteerd dat zij geen zuiver inkomen heeft genoten. Daargelaten de vraag naar eventuele andere bestaansmiddelen en de vraag wat precies wordt bedoeld met “geen zuiver inkomen” – hetgeen niet duidelijk blijkt uit de stukken van het dossier - , vermag het gegeven dat dat de verzoekende partij voor de periode 2007 tot 2012 niet over een zogenaamd zuiver inkomen kon beschikken geen afbreuk te doen aan de conclusie van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond van in het land van herkomst en tot op het moment van de aanvraag ten laste te zijn geweest van haar tante, nu er geen bewijzen voorliggen die de periode na 2012 en tot op het ogenblik van de aanvraag in 2017 dekken.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar tante haar op zeer regelmatige basis en sinds 2009 geld zou overmaken zodat blijkt dat zij financieel door haar wordt onderhouden, merkt de Raad op dat zij het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de bewijzen van overschrijvingen zich beperken tot de periode 2009-2013 en dat steun vindt in het administratief dossier, niet weerlegt. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze oordelen dat mag worden aangenomen dat de verzoekende partij na deze periode tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in haar eigen levensonderhoud kon voorzien nu geen bewijzen van financiële en/of materiële steun worden voorgelegd voor na de periode 2009-2013 om in haar basisbehoeften te voorzien.

Verder stelt de verzoekende partij zich de vraag welke stukken dan nog bijkomend dienen te worden voorgelegd gelet op het feit dat bewijs met ieder passend middel volstaat – wat de verwerende partij overigens niet ontkent. De verzoekende partij geeft hiermee schijnbaar toe dat de door haar voorgelegde stukken niet volstaan om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet om een verblijf in functie van haar tante te bekomen. Zij weerlegt met deze grief allerm minst de concrete en kennelijk redelijke motivering van de bestreden beslissing. Verder toont zij niet aan met welk stuk de verwerende partij zou geweigerd hebben rekening te houden in strijd met artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet, of waarom zij van mening is dat de verwerende partij zich niet redelijk zou hebben opgesteld bij de beoordeling van de voorgelegde bewijsstukken.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dienen te worden beoordeeld en niet elk afzonderlijk, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle elementen heeft beoordeeld alvorens tot de omvattende conclusie te komen dat *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*, waarbij kan worden opgemerkt dat de verwerende partij zelf aangeeft dat de conclusie wordt getrokken *“uit het geheel van de voorgelegde stukken”*. Verder toont de verzoekende partij niet hoe een andere beoordeling, wat deze ook mag zijn en waarbij *“alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dien(t)(en) te (worden) beoordeeld en niet elk afzonderlijk”* tot een andere beslissing zou hebben geleid en beperkt zij zich slechts tot een vaag en nietszeggend betoog.

Tenslotte vereist de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geenszins dat zij van iedere dag van haar verblijf bij haar tante of van elke uitgave die haar tante voor haar zou hebben gedaan een document of bewijsstuk kan voorleggen. De verzoekende partij kan dit niet ernstig voorhouden. De verwerende partij heeft op basis van de voorgelegde stukken beoordeeld of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet om een verblijf in functie van haar Nederlandse tante te bekomen. Deze bepaling, zoals hoger geciteerd, vereist allerm minst dat de aanvrager voor elke dag van zijn verblijf bij de burger van de Unie in functie van wie hij een verblijf van meer dan drie maanden tracht te bekomen een bewijsstuk voorlegt. Uit het voorgaande is gebleken dat de verwerende partij kennelijk redelijk tot het besluit kon komen op basis van de voorgelegde stukken dat *“Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”* Uit voorgaande bespreking van de

middelonderdelen blijkt dat de verzoekende partij deze motivering niet weerlegt of dat de verwerende partij zich onredelijk zou hebben opgesteld bij de beoordeling van de voorgelegde bewijsstukken.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU